Volum Eseu. Eminescu Iisus

ŞTEFAN DUMITRESCU

O IPOTEZĂ TULBURĂTOARE

EMINESCU - UN IISUS AL POPORULUI ROMÂN

DE CE A EŞUAT MISIUNEA CHRISTICĂ A LUI MIHAI EMINESCU ÎN ISTORIA POPORULUI DACO-ROMÂN ?

ESEU DE FILOZOFIE A CULTURII ROMANE

CARTE DE EDUCAȚIE A POPORULUI ROMÂN. PREGĂTIREA POPORULUI ROMÂN ÎN VEDEREA SALVĂRII SALE ŞI A REZISTENȚEI PE TOT PARCURSUL MILENIULUI III

ŞTEFAN DUMITRESCU

O IPOTEZĂ TULBURĂTOARE

EMINESCU - UN IISUS AL POPORULUI ROMÂN

DE CE A EŞUAT MISIUNEA CHRISTICĂ A LUI MIHAI EMINESCU ÎN ISTORIA POPORULUI DACO-ROMÂN ?

ESEU DE FILOZOFIE A CULTURII ROMANE

CARTE DE EDUCAȚIE A POPORULUI ROMÂN. PREGĂTIREA POPORULUI ROMÂN ÎN VEDEREA SALVĂRII SALE ŞI A REZISTENȚEI PE TOT PARCURSUL MILENIULUI III

O nouă Viziune-concept inedita asupra lui Mihai Eminescu şi a operei sale

Eminescu, cea mai mare minte pe care a ivit-o acest popor de trei milenii încoace, poate şi cel mai citit scriitor român (dar şi cel mai necitit scriitor român este, din păcate, un mare necunoscut in ţara lui, şi o enigma pentru poporul său. În timpul vieţii lui a fost aproape nereceptat şi necunoscut (gazetarul ce a mai fost cunoscut de câteva sute sau mii de cititori care citeau gazeta în care scria, iar poetul de cercuri de prieteni, de cercul lui Eminescu, care nu erau aşa mulţi), iar după moartea lui, până catre anii 1930, Eminescu este socotit un poet "mandolinist", după expresia lui Şerban Cioculescu, adică un poet uşor, facil, care a ascis poezii de dragoste pentru compozitorii de romanţe. Un poet ale cărui creaţii, devenite romanţe, le cântă lăutarii prin cârciumi şi la grăduinile de vară. Abia în deceniul al patrulea din veacul nostru vine George Călinescu asemeni unui titan şi începe "marea descoperire a subcontinentului spiritualităţii româneşti" numit Mihai Eminescu.De la Călinescu avem în faţa ochilor şi în cultura română, un Demiurg al creaţiei în cultură, un titan al spiritualităţii româneşti.

Al doilea mare descoperitor al lui Eminescu este Constantin Noica.Din păcate, Noica nu şi-a dedicat viaţa în întregime lui Eminescu, pentru că în cazul aceste am fi avut, după anii 1960, al doilea mare moment al re-descoperirii titanului de la Ipoteşti. Să reţinem ideea că Noica, spre deosebire de Călinescu, care-l descoperă pe Eminescu într-un mod "morfologic, geografic", Noica o ia cu cercetarea spre adâncul operei lui Eminescu. Nu-şi duce însa studiul până la capăt (vai, cât pierde Noica, dar şi Eminescu, opera eminesciană prin aceasta neinspiraţie a lui), şi faptul acesta este o mare nenorocire, o mare pierdere pentru cultura şi istora română. Al treilea moment al re-Descoperirii lui

Eminescu începe, probabil, cu lucrarea noastră "Eminescianism, brâncuşianism, caragialism", scrisă după anii 1980. Cu re-definirea radicală a conceptului de eminescianism, noi nu-l mai privim pe eminescu numai ca poet, persoana, prozator, gânditor politic. Noi îl privim pe Eminescu ca "fenomen istorico-spiritual de proporţii colosale" în istoria românilor. În istoria unuia dintre cele mai vechi popoare ale lumii. (a se vedea lucrările noastre "Eminescianism, brâncuşianism, caragialism" şi "Eminescu ca subsistem pulsatoriu, viiu, al marelui sistem al spiritualităţii noastre"). În acest articol, care este rezumatul unei alte lucrări mai întinse, încercăm să aducem o nouă viziune, sau mai binezis să completăm o nouă viziune pe care am adus-o în cultura română, despre Eminescu şi Eminescianism. Viziunea este îndrăzneaţă, şi pentru că ne lipsesc unele elemente ale argumentării, am intitulat aceasta "imagine-ipostază", aceasta viziune a lui Eminescu, ipoteză. În construirea acestei noi imagini a lui Eminescunoi pornim de la o concepţie integralistă, ca şi de la ideea de Fenomen Eminescu în istoria culturii daco-romane, şi a culturii universale. Aşadar noi credem că viaţa, opera şi persoana lui Mihai Eminescu alcătuiesc o sinteză, o fiinţă vie, pulsatorie, creatoare de cultură, o dată ce persoana şi viaţa omului au trecut în operă, iar opera este vie, pulsează de viaţă şi spiritualitate, răspândeşte cultură, simţire, gândire. Este un Fenomen istoric viu în continuă creştere, dezvoltare, într-o miraculoasă şi predestinată evoluţie. În centrul acestui Fenomen stă Omul Eminescu, cel care a creat opera (de fapt prin intermediul căruia a fost creată imensa operă,), el este izvorul , Creatorul Fenomenului Eminescu. Eminescu, creatorul, asemeni unei sonde "epistemologice" a plonjat în adâncimile sufletului românesc de unde a absorbit sevele, miturile, elementele, motivele universului imens şi subteran al Subconştientului colectiv al poporului român, sedimentele adânci, abisale, subprimare, ancestrale ale subconştientului colectiv românesc, pe care le-a pritocit, le-a "re-pritocit, aducându-le la suprafaţă şi turnându-le în noi forme artistice". Revigorând,

restructurând şi îmbogăţind astfel întregul Subconştient şi Conştient Colectiv al poporului român, lucrare de mari dimensiuni temporale, spaţiale şi de substanţă, pe care nu o putea face oricine. Cu Eminescu Imensul subconştient colectiv traco-daco-românesc intră în cea mai profundă reînnoire, restructurare, re-fundamentare, re-potenţiare, re-întindere, re-lansare a sa în veşnicie, fapt care se proiectează vizibil şi determinant la toate nivelele existenţiale ale neamului nostru românesc. Nimeni nu a mai făcut lucrul acesta până la Eminescu, din neolitic până azi, iar opera lui, aceea de re-trezire la viaţă, de repritocire, repotenţare a Subconştientului colectiv al poporului român este de dimensiuni imense, cu consecinţe enorme, imprevizibile în viitor. Cine este acest om, ne-am întrebat, care prin lucrarea subconştientului său comunică, penetrează, pune în mişcare, re-pritoceşte, re-sublimează Întregul subconştient colectiv, atât de vast şi de dureros, milenar, al poporului său, regenerând întreaga fiinţă şi întregul suflet românesc? S-a observat acest lucru, că epoca în care trăieşte Eminescu anticipează, şi este epoca celor mai mari împliniri din ultimele două milenii ale poporului român. Realizarea Unităţii social-teritoriale daco-române, atingerea unui nivel maximal de dezvoltare al sistemului socio-economic românesc, războiul de independenţă (care a fost prost fructificat, lucru care l-a întristat enorm pe marele geniu), devenirea României ca stat modern dezvoltat, european. Este ca şi cum întruparea lui Eminescu pe pământ, în poporul român, ar fi însufleţit energii subtile, nemaivăzute şi colosale, neamului său (subconştientul colectiv al lui) care s-a trezit din moarte, din lâncezeală la istorie, la progres. Altfel spus, într-un alt plan, în planul cosmic al poporului român, în nivelul său ontologic-energetic, fenomenul Eminescu este la o scară mai mică, asemenea Fenomenului Cristic, a fenomenului Iisus Cristos produs în plan cosmic-universal, şi în planul istoriei umane. Iisus este un trimis pe pământ, El face parte dintr-un plan al Lui Dumnezeu. Asemenea Lui, Eminescu este un biet om, o fărâmă de carne pe pământ, existenţa lui este o mare dramă în

societatea umană, în istorie, o mare suferinţă şi o mare nedreptate făcută lui de oamenii neamului său. Trăieşte puţin şi este asasinat de către oameni, moare umil, batjocorit chiar (e vorba de Eminescu), dar în urma lui ceea ce a făcut el, opera lui, începe să crească şi să lucreze la nesfârşit, asemenea unei Catedrale vii. Opera lui Iisus Christos se continuă, creşte la nesfârşit după moartea lui impresionantă, pe cruce. Astfel creştinismul s-a răspândit în lume, iar de atunci el este viu, lucrează, efectul fiind o necontenită evoluţie a omului în universul uman, fertilizarea cu "Substanţa divină" a umanului. La fel ca în cazul Lui Hristos s-a întâmplat şi în cazul lui Eminescu. El este un Iisus românesc. (iată încă un argument, când Mozen Rozen, rabinul evreilor din România, anii 1980, îl făcea pe Eminescu fascist şi legionar, nu făcea altceva decât să săvârşească gestul ritualic pe care l-au făcut fariseii, preoţii evrei, acum două mii de ani cu Iisus, prin care l-au necinstit şi l-au condamnat la moarte. Acum ies la iveală documente care atestă cât se poate de convingător că Eminescu ar fi fost înlăturat programatic din viaţa publică, începând cu anul 1883, (după semnarea pactului secret între Germania, Austro-Ungaria şi România) aşa numita nebunie a lui fiind o înscenare, de către Titu Maiorescu şi Petre Carp, de francmasoneria vremii lui, dominată, cum se ştie, de iudeo-masoni. Titu Maiorescu era francmason, pro-evreu, executa ordinele francmasoneriei, în acelaşi timp dacă în faţă "l-a ajutat " pe Eminescu, în adâncul fiinţei lui l-a invidiat, la urât într-un mod puternic, grosolan, acesta fiind motivul pentru care l-a asasinat moral pe Eminescu. Gestul este înfricoşător de identic cu ceea ce s-a întâmplat în cazul Lui Iisus. Ce argument mai convingător decât acesta ne trebuie! Eminescu este Iisus Christos al românilor. El n-a venit să salveze toată creaţia Lui Dumnezeu, lumea, spiţa omenească, el a fost trimis ca să revigoreze energiile epuizate ale neamului său, substanţa lui alterată, ca să reîmprospăteze, să resublimeze informaţia şi energiile "decăzute" ale întregului subconştient colectiv al neamului daco-românilor. A venit, "trimis" fiind, pe pământ, în poporul lui, a suferit şi a fost lovit,

nedreptățit, murdărit ca nimeni altul. Nu a fost om în lumea aceasta, în țara asta mai invidiat, mau urât, obscen urât, să ne aducem aminte numai cartea lui Alexandru Grama, episcop de Blaj, apărută după moartea lui Eminescu, revelatoare în acest sens, ca Eminescu. Şi ca drept răsplată el ne dăruieşte ce nu ne-a dat nimeni de când neamul daco-românilor s-a ivit pe pământ, ne face cel mai mare dar în istorie, pentru că opera lui este, într-adevăr, cel mai mare Dar de la Deceneu încoace, făcut poporului român. Eminescu este un Iisus care purifică şi dă putere întregului neam românesc (deşi fenomenul este invizibil, el petrecându-se la nivelul câmpului psiho-energetic al neamului său, la nivelul subconştientului colectiv, al aurei poporului său, îl percepem, îl simțim concret, imens), care vine în neamul său, se jertfeşte pentru el şi îl repotențează, îl resublimează în aşa măsură cu această energie subtilă, cosmică, nevăzută, încât creația în toate planurile, a neamului său, sare peste un anumit nivel onto-epistemologic-existențial, iar neamul daco-românilor devine o națiune europeană de seamă după 1918. Este de asemenea, aici ipoteza devine îndrăzneață şi n-avem toate argumentele s-o susținem, posibil ca Eminescu, în aria neamului său, să fi îndeplinit misiunea cristică de a lua păcatele oamenilor neamului său pe umerii lui. Altfel spus cantități imense de energie negativă psihică, pe care le conținea subconştientul colectiv al neamului său, subconştientul nostru individual, ale căror efecte în plan spiritual- ontologic-istoric sunt negative, distructive, să ni le fi luat ca şi Cristos, fapt care a dus la o purificare a neamului românesc, la o pozitivare a energiilor lui, consecința fiind progresul extraordinar al României între anii 1859-1940, "salvând" astfel poporul român. Reuşind să-l catapulteze pe o linie de evoluție pozitivă, fapt care s-a întâmplat în realitate. Iată ce ne întăreşte şi mai mult această idee, că Eminescu în istoria neamului său a fost un trimis salvator ca şi Christos în istoria speciei umane, că a îndeplinit o mare misiune istorică, de natură asemănătoare cu cea christică. Atențiune, noi nu spunem că Eminescu este, ca realizator al unui plan divin, ca element

care face parte dintr-un Plan divin, de natură, de esență divină, cum a fost Cristos, care este Fiul lui Dumnezeu, este o treime din unitatea trionocă a lui Dumnezeu, a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh. Iată alte argumente ale acestei teze pe lângă argumentul adus mai sus (cel cu rabinul Mozen Rozen):

1) Paralelismul frapant între viața şi opera lui Iisus Cristos şi cea a lui Eminescu, discutat mai sus. Eminescu este un biet om de o frumusețe umană, morală extraordinară, el receptează, absoarbe tot răul social, energia negativă a neamului său, a oamenilor, el fiind de fapt un asasinat al semenilor săi, al cunoscuților lui, a neamului său, dând în schimb o operă extraordinară, cu efecte pozitive, subtile, de neimaginat.
2) El este de asemenea de o cinste şi o curățenie morală de necomparat cu a contemporanilor săi, asemănătoare cu a sfinților, cu a oamenilor încărcați cu har. Este de o frumusețe sufletească uimitoare. Greşeşte uneori în viață, ca în cazul relației cu Veronica Micle, pentru că spre deosebire de Iisus el nu este Dumnezeu, nu este de natură divină. Dar bănuim că vine dintr-un plan înalt, dintr-un alt nivel cosmic. (a se vedea perfecțiunea divină, de cristal, al poemului Luceafărul)
3) Asasinarea lui asemănătoare cu a lui Christos. Ies la iveală din ce în ce mai multe date, argumente că Eminescu ar fi fost scos din viața publică în urma unei odioase înscenări a "nebuniei"sale de către francmasoneria din epocă. Vinovatul numărul unu ar fi Titu Maiorescu. De asemenea că i s-ar fi făcut "tratamente" cu mercur care să agraveze starea organismului. Vârsta la care este asasinat moral Eminescu este aceea de 33 de ani, 1883, vârstă identică cu cea a lui Cristos.
4) Ne-am întrebat, în cazul lui Eminescu şi a lui Dostoievski (care a fost condamnat la moarte prin spânzurare, dus la execuție sub spânzurătoare, şi scăpat ca prin minune absolut în ultima clipă, când un călăreț care alerga cu calul în spume a venit şi i-a adus din

partea Țarului grațierea. Dacă acel călăreț care venea de la sute sau mii de kilometrii ar fi întârziat cinci minute, dacă s-ar fi abătut pe la vreo crâșmă, sau calul şi-ar fi rupt piciorul, F. M. Dostoievski ar fi fost spânzurat, iar Rusia şi omenirea ar fi fost lipsite de una dintre cele mai mari creații spirituale ale ei, de când se află pe pământ. Nu rezultă de aici cu claritate că "mersul" lui Dostoievski sub spânzurătoare, ca şi venirea călărețului făceau parte dintr-un Plan din care nimeni nu putea să schimbe nici o secvență, nici un element ? Că F. M. Dostoievski trebuia să treacă prin această "mare încercare-jertfă", prin care a trecut şi Eminescu, prin care trec toți marii creatori), de ce li s-a dat acestor oameni o SUFERINȚĂ atât de mare, nenorociri atât de cumplite ? În cazul lui Eminescu el a fost lovit masiv, oribil, de răutatea şi micimea contemporanilor săi, care practic l-au asasinat. Titu Maiorescu, Petre Carp, Caragiale, alții mari care ar fi putut să-l ajute (Kogălniceanu, pe care Eminescu l-a admirat, ca şi Alexandri, despre care a scris atât de frumos) se fac foarte vinovați, indirec, de moartea lui Eminescu. Dar el a fost lovit şi în demnitatea, în intimitatea lui sufletească dacă ne gândim la eşecul dragostei lui cu Veronica Micle. Iar nenorocirea cea mai mare, lovitura cea mai cumplită este lovitura care cade asupra familiei lui. Pe care, de data aceasta, Soarta, I-o dă, necruțătoare. Nu există în istoria culturii româneşti o familie mai lovită decât familia lui Eminescu, familia Eminovici-Eminescu. Ne gândim la frații lui care au murit tineri, ca şi cum ar fi fost seceraţi de destin, la moartea părinților lui, la faptul că dintr-o familie bogată, cultă, (pentru vremea aceea) şi numeroasă ca a lui Gheorghe Eminovici să nu supraviețuiască decât un singur vlăstar, Matei Eminescu, ultimul fiu al căminarului, al cărui fiu, Gheorghe Eminescu a dat-o pe Iolanda Eminescu, plecată în Franța pe vremea lui Ceauşescu. Deci pe pământ românesc nu mai există nici un urmaş al neamului Eminescu. Dureroasă realitate. Acelaşi este şi cazul lui Caragiale,

pe pământ românesc nu mai trăieşte nimeni din neamul său, ultimele vlăstare expatriindu-se şi trăind în Italia.
Marea lovitură dată familiei Eminovici- Eminescu, "jertfirea" ei, ca să spunem aşa, ne vorbeşte şi ea despre un destin misterios, sacrificial, de jertfa lui Eminescu în istoria neamului său. Ca şi cum ar fi fost nevoie de o jertfă şi mai mare decât a poetului, ca şi cum jertfirea lui trebuia însoțită de jertfirea întregii familii Eminovici-Eminescu. Ca şi cum Eminescu trebuia să fie în "centrul" jertfirii întregului său neam, al neamului lui Eminescu. Sunt prea multe semne care ne spun că "ceva" s-a întâmplat cu această familie, cu neamul lui Eminescu în această istorie. Astfel că acum ni se pare şi mai verosimilă marea viziune christică, născută în cultura română la mai bine de un veac de la dispariția poetului, viziune care va continua, nu ne îndoim, în viitor, să ni se reveleze şi mai mult. Lucrul acesta ne pune pe gânduri. Este limpede că Eminescu nu a fost în istoria umanității numai un scriitor, ci că el a făcut parte dintr-o familie de spirite şi mai înalte, în ordinea cosmică a lumii. Este exact ceea ce ne spune poemul "Luceafărul", care trebuie privit şi el ca pe un "mesaj" cosmic, divin. Prin jertfa lui Eminescu s-a întors în nivelul existențial, cosmic, din care a venit să-şi îndeplinească misiunea lui cristică pentru neamul românesc. Numai noi, românii, n-am înțeles nimic. Această nouă imagine-viziune a lui Eminescu este de fapt o revelație care i se face neamului pământesc acum, la sfârşitul mileniului doi. Oare de ce ni s-a făcut această revelație ? Vom fi oare noi la înălțimea acestei revelații ? Aceasta este problema!
7 ian 1996

DE CE, TOTUŞI, DACĂ MIHAI EMINESCU A FOST UN "TRIMIS" DIVIN, O ÎNCERCARE A DIVINITĂȚII DE SALVARE ŞI RENAŞTERE

ISTORICĂ A POPORULUI ROMÂN NU S-A REUŞIT ACEST LUCRU?

Este o întrebare care se impune cu necesitate după ce am luat cunoştinţă cu eseul-ipoteză de mai sus. Aceasta este şi marea noastră obsesie. Ce s-a întâmplat în istorie cu noi, românii, de ce avem acest destin dureros şi mizerabil toată istoria, de ce să nu fim lucizi. Unele dintre studiile noastre încearcă să răspundă la această întrebare, dar un răspuns concret nu-l vom avea niciodată. Dacă este adevărat că argumentele pe care le-am adus mai sus cu privire la destinul christic la lui Eminescu în istoria neamului românesc, şi dacă este adevărat că simţim cu toţii acest lucru, că "miracolul şi misterul Eminescu" a declanşat în universul românesc o re-sublimare a întregului subconştient colectiv, dacă ceva ne spune că nu ne putem îndoi de acest lucru, că opera lui Mihai Eminescu a pătruns universul spiritual românesc până în străfundurile subconştientului colectiv al neamului daco-românilor, unind şi închegând milenii de istorie, tot atât de adevărat este că lucrul acesta nu poate fi demonstrat ştiinţific pe cale experimentală şi nici dedus pe cale logică, printr-un lanţ de raţionamente valide. Dacă nu ar fi existat în istoria noastră, şi a Europei desigur, al doilea război mondial şi nici comunismul, perioada de o jumătate de veac de comunism, acum am fi şi noi, românii, o ţară dezvoltată ca Austria, ca Belgia, etc. Sau aproape de acestea. Dacă Regele şi principalii oameni politici ai momentului 23 August nu ar fi făcut marea greşeală să îl aresteze pe Antonescu, iar dacă acesta, deci Mareşalul Antonescu, ar fi reuşit să încheie acel Pact secret cu Stalin, atât de favorabil nouă, (telegrama prin care Stalin acceptase, era de acord cu încheierea acestui Pact secret cu Antonescu a sosit la Ministerul de Externe în dimineaţa zilei de 23 august 1944. Grupul de năpârci trădătoare de la ministerul de Externe în frunte cu Buzeşti şi Mociony Stârcea au ascuns telegrama şi au urgentat

arestarea mareşalului) parcă altul ar fi fost destinul nostru după cel de-al doilea război mondial. Ştim acum că cel de-al doilea război mondial a fost declanşat de forțele oculte francmasonice, care conduc lumea din Subterana politicii internaționale, (TFS, Teribila forță a Subteranei politicii internaționale, cum denumeşte această Forță ocultă Biroul de Viitorologie de la Bucureşti), aşa cum au fost declanşată Lovitura de stat numită Marea revoluție din octombrie sau Sistemul e lovituri de stat din Europa de Răsărit, adică Pseudorevoluțiile din anul 1989. Fenomen inițiat şi condus după un Scenariu, de mare anvergură euro-asiatică, de acelaşi Vârf Financiar mondial sau Vârf mondial francmasonic (Vârful Societăților secrete care conduc Lumea) ținând cont că a fost distrusă şi Uniunea Sovietică. Iar noi am fost o entitate, un sistem socio-economic prea mic în comparație cu perfida subtilitate şi forța puterilor care ne-au vrut distruşi ca popor. Dar noi înşine, ca popor, le-am făcut jocul acestor Forțe. Bine, dar dacă Dumnezeu ne-ar fi apărat, alta ar fi fost soarta noastră în istorie. Nu cumva misiunea cristică a lui Eminescu, lucrarea lui în ființa neamului românesc nu a fost atât de mare încât ea să ne salveze? Întrebarea este de neocolit pentru o conştiință dramatică aşa cum suntem noi. Pentru că noi, românii, suntem acum, la sfârşitul secolului XX, la sfârşitul mileniului II, un popor pe cale de dispariție, aflat într-o stare de decădere, de descompunere greu de imaginat, lipsiți de orice energie şi reflex de apărare. Un popor în psiholgia şi comportamentul căruia patologiile au explodat pur şi simplu, s-au dezvoltat cancerigen, un popor care îşi doreşte singur dispariție, şi care parcă face totul pentru a dispărea. Un popor care se lasă manipulat ca un copil neajutorat !

Cum Marile puteri europene, ca şi teribila Forță a subteranei politicii internaționale lucrează la proiectul Uniunii Europene, la proiectul Statelor Unite ale Europei, care urmăreşte "topirea" popoarelor mici ale Europei într-un "mare popor european", care

va fi german sau nu va fi deloc, este limpede că ne găsim în faţa unei mari primejdii istorice. Ei, bine, ca psiholog, ca om de cultură care stau aplecat asupra poporului meu (a se vedea lucrarea noastră “ Psihologia şi Pedagogia poporului român”) suntem cutremuraţi, dezamăgiţi de decăderea morală a poporului român, de setea cu care şi-a distrus Economia, pe care a ridicat-o cu multă trudă timp de un sfert de veac. De la Eminescu încoace, aşa cum spuneam în alte studii ale noastre, “poporul român s-a tot caragializat, nu s-a eminescianizat". Dacă la sfârşitul veacului XIX corupţia, jigodismul, imoralitatea şi cinismul, inconştienţa spirituală şi morală cuprinseseră numai clasa politică, vârful societăţii, în secolul XX această întindere a “a metastazei” morale şi psihologice, spirituale, a degradării substanţei Fiinţei româneşti, a continuat să se facă atât pe orizontală cât şi pe verticală, cuprinzând clasele şi păturile de jos ale societăţii. Ştim cu toţii cât de îngrozit-scârbit era Eminescu de imoralismul păturii politice a ţării, de decăderea ei care atingea zonele cele mai profunde ale umanului, decădere care ajunsese sub zona esenţei omeneşti: “I-e ruşine omenirii să vă zică vouă oameni”. Eminescu spera însă cu tărie în reînsănătoşirea poporului român, în re-lansarea lui viitoare, bazându-se pe moralitatea şi sănătatea clasei de jos, a “tălpii tării”, care prin valorile sănătoase pe care urma să le dea va salva ţara şi-I va asigura o linie evolutivă în viitor. Ei, bine, în secolul XX lucrurile s-au întâmplat invers de cum sperase Eminescu. Procesul a debutat cu "stricarea şi dezumanizarea" şi mai întinsă a clasei politice, a stratului de sus al societăţii. Răscoala de la 1907, când au fost înăbuşiţi tinerii ţărani care luptaseră la Plevna şi la Zmârdan pentru Independenţa ţării este un proces simptomatic pentru această îmbolnăvire şi mai profundă şi mai întinsă a societăţii româneşti. În 1917-1918, ultimii doi ani ai Războiului prim mondial a existat posibilitatea să dispărem ca stat. În cazul în care ar fi învins Germania şi Austro-Ungaria noi am fi dispărut ca

stat. Din fericire conjunctura ne-a fost, ca printr-un miracol, atât de favorabilă, iar țăranii români (clasa în care a crezut Eminescu) s-au comportat la Mărăşeşti, Mărăşti, Mateeşti, Oituz, pe câmpul de bătaie, atât de vitejeşte, încât destinul istoric s-a înclinat brusc către noi. În favoarea noastră. Am realizat după două mii de ani Marea unire a neamului românesc. Şi în loc să fructificăm acest eveniment, această împlinire la maxim, astfel încât să creştem ca putere economică şi militară suficient de mult ca să nu se mai joace nici un alt Stat, nici o altă Putere cu destinul nostru, clasa noastră politică interbelică s-a îmbolnăvit şi mai mult de inconştienţa setei de putere. Dacă este adevărat că perioada interbelică a fost o perioadă de dezvoltare economică, culturală, tot atât de adevărat este că stratul de sus al societăţii româneşti a suferit o îmbolnăvire, o degradare morală şi mai profundă. Politicianismul la noi, românii, este o patologie atât de violentă şi de profundă încât ea funcţionează ca metastază ce cuprinde întregul strat social de sus al societăţii româneşti. Oameni politici la noi, au fost pe tot parcursul evului mediu (când se numeau "partida boierilor" ce uneltea pentru răsturnarea Domnitorilor, reuşind pe mulţi să-i asasineze şi să-i înlocuiască, consecinţele fiind negative pentru ţară), ca şi în ultimele două secole o primejdie, un Factor care ne-a făcut mai mult rău decât bine. Atât în cea de-a doua jumătate a secolului XIX, cât şi în perioada interbelică, iar ulterior în perioada comunistă şi postcomunistă, oamenii politici au fost o nenorocire pentru ţară. Trebuie neapărat să găsim o soluţie care să rezolve această problemă. A venit pentru noi, ca o pedeapsă meritată pentru ticăloşia clasei de sus a societăţii, pentru inconştienţa noastră de popor, în istorie, cel de-al Doilea război mondial, care pentru noi a fost o nenorocire. Şi când Antonescu ar mai fi putut salva totuşi ceva, i-am dat poporului român, prin politicienii care au conspirat împotriva Mareşalului, lovitura de graţie. (Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul lui Ceauşescu) Mareşalul, dacă ar fi

pactizat cu Stalin, ar fi fost ultimul bastion, în calea căderii României sub cizma lui Stalin, a comunismului, deşi nu putem revedea cu minuție ce s-ar fi putut întâmpla în acel context. Ei bine, după ce țara a intrat sub cizma cotropitorului rus am asistat sub cea mai mare decădere şi îmbolnăvirea psihologiei a poporului român, la cea mai mare decădere morală, spirituală a poporului român. După căderea lui Ceauşescu s-a văzut limpede cât de adânc a pătruns stricăciunea în adâncul ființei noastre naționale. După 1989 ne-am comportat ca un popor sinucigaş, pentru că suntem un popor grav bolnav psihologic-moral, pentru că suntem un popor suicidal, un popor cancerigen. Acest fapt, dar şi pentru că forțele oculte care conduc lumea doresc acest lucru, lucrează în sensul dispariției noastre ca popor, (în această situație sunt toate popoarele mici ale Europei) va face ca în primele decenii ale secolului XXI noi, românii, să dispărem ca popor, aşa cum au dispărut pe acest pământ strămoşii noştri daci. Drama, blestemul, se repetă, deci. Şi asta în primul rând datorită stricăciunii care a cuprins acum întreaga Ființa națională, profunzimile ei. Cea mai stricată, cea mai bolnavă fiind clasa politică, apoi clasa intelectuală, cea care-i dă pe politicieni. (Ce este de făcut ? Noi propunem soluția salvării noastre ca popor în mai multe lucrări ale noastre) Întrebarea este, dacă Eminescu a avut o Misiune Cristică în Ființa poporului român, în Istoria lui, de ce acest fapt nu ne-a salvat ? De ce după cel De-al doilea Război mondial încoace decăderea lui, a neamului românesc s-a accentuat ? (Şi aici întâlnim aceeaşi similitudine misterioasă cu Misiunea lui Christos în istoria Speciei omeneşti. Christos s-a întrupat în Poporul Ales al Lui Dumnezeu, a luat formă omenească şi-a îndeplinit misiunea pe pământ, a fost trădat şi asasinat de oameni iar El le-a luat oamenilor păcatele salvându-i astfel. Lucrul acesta îl ştim din Biblie, îl credem ca adevărați credincioşi în Dumnezeu. Vai, dar uitați-vă dumneavoastră, deşi Christos ne-a luat păcatele murind pe

cruce pentru noi Istoria omenirii de la El încoace a fost la fel de plină de atrocități, de războaie, de crime , de trădări). Asta s-a întâmplat şi se întâmplă datorită stricăciunii noastre, cum am mai spus. Că lucrul acesta ni se trage de la romani, care i-au colonizat în Dacia pe aventurierii şi scursorile Imperiului aduse din Asia Mică, sau că Veacul fanariot ar fi contribuit în istoria la această "curvire, ticăloşire" a noastră, la această stricare a neamului, sau Comunismul a fost factorul care a adâncit şi generalizat stricăciunea, problemele acestea le-am abordat într-o altă lucrare a noastră. Din perspectiva acestui studiu gândim o Pedagogie a Salvării poporului român în viitor. Ceea ce ne interesează pe noi în acest Studiu-eseu este întrebarea : de ce a eşuat misiunea christică a lui Eminescu în Istoria poporului român ? Dar a eşuat ea ?, nu cumva ni s-a mai dat o "perioadă de încercare", aşa cum probabil i s-a dat şi poporului evreu ? Sunt întrebări profunde şi cutremurătoare, pe care trebuie să ni le punem. Misiunea lui Christos împlinită pe pământ a făcut din poporul evreu un mare popor, dar a fost el un popor al liniştii, un popor fericit, un popor bogat ? Nu ! Dimpotrivă ! După Chrostos a fost ca şi cum blestemul Tatălui ceresc s-ar fi abătut asupra lor şi mai crunt pentru modul cum l-au trădat şi l-au batjocorit ei pe Christos, pe Fiul Lui trimis pentru salvarea poporului Lui Izrael, întru salvarea lui şi a celorlalte neamuri. Ca urmare a acestui comportament asupra poporului lui Izrael s-a abătut şi mai mult urgia care durează, iată, de două mii de ani. Dacă poporul lui Izrael l-ar fi primit cum se cuvenea pe Iisus şi l-ar fi urmat, alta ar fi fost Istoria poporului evreu ? Alta ar fi fost soarta Civilizației umane ? Dacă noi nu ne-am fi purtat aşa cum ne-am purtat cu Eminescu, ci ne-am fi purtat cu el aşa cum merita o asemenea valoare poate că în cazul acesta Dumnezeu ne-ar fi salvat pe noi, pe români ! Ar fi încetat procesul de "îmbolnăvire, de stricare şi de decădere" al Ființei naționale românești. Nu ştim precis acest lucru, şi nu vom şti

niciodată exact ceea ce s-a întâmplat în "Nivelul superior de organizare al Lumii" şi nici în profunzimile Fiinţei româneşti. Dar dacă atât misiunea lui Christos cât şi a lui Eminescu în Istoria poporului român au făcut parte dintr-un Plan, care trebuia să fie respectat întocmai ca un Scenariu de la care nu se poate abate nimeni, pentru că totul a fost prevăzut dinainte, în cazul acesta popoarele sunt absolvite de orice vină. Dar trebuia să se întâmple aşa în cazul lui Christos (ca şi al lui Eminescu, deşi am văzut că pe cei doi nu-i putem pune pe acelaşi plan ontologic) tocmai pentru ca Iisus Christos să fie răstignit, adică să se petreacă jertfa, actul esenţial al Scenariului. În cazul nostru, al românilor, în cazul lui Eminescu mult mai credibilă ar fi această Ipoteză. Eminescu a fost într-adevăr în istoria noastră un Dar al lui Dumnezeu, un Trimis, o Jertfă. Dar nefiind de valoare lui Chistos, el nefiind de origine divină, el şi-a îndeplinit doar misiunea spirituală, aceea de a cunoaşte, de a pătrunde în adâncimile subconştientului poporului daco-român în toată interioritatea, vastitatea şi adâncimea Universului milenar, spiritual, al subconştientului colectiv al poporului daco-român. Căci Eminescu într-adevăr uneşte aceste "popoare", refăcând continuitatea unuia şi aceluiaşi popor, a poporului român, realizând finalitatea de a re-sublima, de a re-structura, de a re-potenţa Subconştientul colectiv al poporului român. Opera lui Eminescu, lucrarea lui în adâncimea şi înlăuntrul spiritualităţii româneşti s-a cunoscut, căci după el s-a produs o profundă şi masivă "emiescianizare" a spiritualităţii româneşti, a culturii, gândirii şi simţirii româneşti, profundă şi de lungă durată. Opera lui nevăzută, dar reală în plan ontologic al spiritualităţii româneşti a lucrat mult în devenirea, în procesul de restructurare al Fiinţei naţionale româneşti. Ca dovadă că perioada 1859 – 1919 şi 1940 este perioada celor mai mari realizări din istoria devenirii poporului român. Este posibil ca Misiunea christică a lui Eminescu, aşa cum spuneam, să fi avut şi rostul de a ne lua

“păcatele”, de a purifica şi re-potența Subconştientul colectiv, Ființa națională a poporului român, dar aici, în cadrul acestei lucrări, puterea Jertfei lui să nu fi fost suficient de mare în comparație cu “stricăciunea”, întinderea şi profunzimea ei, din Ființa noastră națională, cu Energia negativă din structurile subconştientului colectiv al poporului român. Este ceea ce se întâmplă cu marile creații umane, care ca să dureze în timp să nu fie erodate de spiritele haosului, au nevoie mereu de o jertfă şi mai mare. Pentru a nu cădea în haos au nevoie de o jertfă la temelia lor. Când jerfa nu este suficient de mare Construcția se dărâmă. Este motivul Mitului Meşterului Manole din bincunoscuta Baladă. El Meşterul, trebuie să facă o jertfă pe măsura locului şi a creației. Din perspectiva lucrării noastre “Psihologia şi pedagogia poporului român”, Patologiile psihologiei poporului român, cu rădăcini în adâncimile abisale ale Poporului român, Axiofagia (boala, patologia d care ne face să ne distrugem, să ne asasinăm valorile, patologie care face din noi un popor de criminali, de “canibali axiologici”), Politicianismul, boală cumplită a Psihologiei noastre, echivalentă cu o metastază generalizată, Atomita (tendința, patologia care ne face să ne atomizăm, să ne divizăm, să ne duşmănim, invidiem între noi,) Egoplasmul, cancerul Eului, Buricita pământului, Şmecheria, hoția, demagogia, etc, sunt cele mai grave patologii care ne “distrug”, ne îmbolnăvesc pe dinăuntru Ființa națională şi Subconştientul colectiv al poporului român. În timpul Dictaturii comuniste, ele, patologiile psihologiei noastre ne-au făcut să ne comportăm cum ne-am comportat, oribil. Iar după căderea lui Ceauşescu, tot ele, patologiile profunde ale Subconştientului colectiv ale poporului român, ne-au făcut să ne comportăm ca nişte vandali care ne-am jefuit Economia, ca nişte hoți şi jigodii, care ne autodistrugem cu o sete înspăimântătoare. Suntem un popor de “criminali axiofagi”, de jigodii, de hoți, ori lucrurile acestea înseamnă crime, înseamnă păcate. Suntem unul

dintre cele mai păcătoase neamuri şi popoare din istoria umanităţii şi moştenim lucrul acesta de la daci şi de la traci, care au avut tendinţa către dezbinare în codul genetic. Au avut şi ei suicidul în codul lor genetic şi în subconştientul lor colectiv, şi acest lucru ni l-au transmis şi nouă tot genetic şi pe calea Subconştientului colectiv, a memoriei ancestrale. Pe umerii poporului român apasă din străvechime un Mare Păcat. Aceasta este explicaţia suferinţei noastre, a umilinţei şi a nenorocirii noastre istorice. Iar noi în loc să ne gândim cum am putea scăpa de acest păcat, de marile blesteme care apasă pe umerii acestui neam, noi, în loc să învăţăm din marea tragedie şi din boala noastră istorică ne-am făcut şi mai răi în Istorie, mai jigodii, mai ticăloşi, mai perfizi, sporind şi mai mult patologia Poporului român, energia negativă, cancerigenă pe care am acumulat-o în structurile subconştientului colectiv al acestui neam, sporind şi mai mult păcatul din noi, blestemul care apasă asupra noastră. Acest blestem, ca şi răul pe care-l săvârşim continuu în Istorie şi care sporeşte blestemul nostru istoric au făcut ca marea lucrare a Misiunii christice a lui Eminescu să nu izbândească, să nu poată să învingă răul din noi, care se autoregenerează într-un mod cancerigen. Iată de ce în veacul XX în Istoria poporului român, în Fiinţa românească, energia negativă a fost excedentară faţă de energia pozitivă, Binele din noi a fost mai mic decât Răul din noi, pe care-l sporim necontenit. În loc să învăţăm ca popor din tragedia Istoriei noastre, ca să putem să ne salvăm, noi ne facem mai curve, mai jigodii, suntem mai răi şi mai inconştienţi, grăbindu-ne astfel ca popor către extincţia noastră totală, către dispariţia noastră definitivă. Alţii ne-au construit scenarii ca să dispărem iar noi le îndeplinim cu sete, cu imaginaţie, cu sârguinţă "opera" ajutându-i să-şi realizeze visul, să-şi atingă scopul. Popor încărcat de un imens blestem, popor suicidal, aceasta ni se pare a fi cea mai profundă explicaţie a eşuării misiunii cristice a lui Eminescu în istora românilor.

OAMENI DE CULTURĂ DESPRE ŞTEFAN DUMITRESCU ŞI OPERA LUI

"Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic şi istoric literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veşnic, este unul dintre cele mai neliniştite şi ardente, sensibile conştiinţe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaşte cu adevărat, în toată adâncimea şi profunzimea operei lui pe Ştefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus, s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei . La sfârşitul acestui veac Ştefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române, împlântat adânc în universalitate. L-aş compara cu Mircea Eliade, dacă nu aş şti, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ştefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuşi."

FRANCESCA PINI, critic literar, 1993

"Ştefan Dumitrescu : În tot ceea ce faceţi şi gândiţi aveţi mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceţi şcoală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăţi de spirit la fel de durabile ca şi cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte şi interesate pecuniar ca să găsiţi o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiţi. Singura soluţie ar fi să vă adresaţi unei edituri ca Humanitas, care ar putea fi interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră."

ION ZUBAŞCU, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993